

Leerrede over Jesaja 53: 10b, uitgesproken op Woensdagavond 22/03/50 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 69: 3 en 4

Lezen - Psalm 40

Voorrede.

In hetgeen wij zo-even zongen zien wij de oneindige en onbegrijpelijke liefde van Christus en dat Hij waarlijk de goede Herder is. Immers, hoe spreekt die grote Koning Zich hier uit en dat voor Zijn discipelen, voor Zijn ellendigen:

Beschaam door Mij de stille hope niet
van hen, die U, o HEER der legerscharen,
verwachten; laat geen schande wedervaren
aan hen, die U steeds zoeken in verdriet. ...

In het lijden heeft dus die grote Koning, als de enige Hogepriester, de uitverkorenen, de ganse gemeente, op het hart gedragen. Onder het oude verbond droeg de hogepriester de twaalf stammen Israëls als op zijn borst en hart, wat voorgesteld werd in het dragen van de borstlap, waarin op twaalf stenen, de namen van deze stammen waren gegraveerd. Daarmede ging de hogepriester eenmaal 's jaars in het heilige der heilige in, om daar verzoening te doen. Maar de Koning heeft de Zijnen zó op het hart gedragen, dat Hij er van spreekt: "Laat geen schande wedervaren aan hen, die U steeds zoeken in verdriet. Met Mij verging hun hoop, o Israels God." Voelen wij niet aan, hoe de Koning als geheel en al meeleeft met Zijn ellendigen, die Hem zoeken in al hun zielsverdriet?

Die Hem zoeken gevoelen Zich in menig opzicht gehéél alleen. Zij hebben alleen gezondigd en moeten alleen het pak van hun zonden dragen en alleen de weg betreden van: "Wat zijn de zonden bitter", en dat dragen. Maar de Koning heeft alleen aan het vloekhout des kruises gehangen. Hij was óók alleen. Hij heeft wetenschap en kennis van degenen die zich alleen bevinden, en die hun hoop niet op zichzelf hebben, noch op hun eigen werken maar op Gods eeuwige genade. Daarom: "Met Mij verging hun hoop." Want die staat of valt met Christus.

De grondslag van het ware geloof is dan ook, dat Jezus Christus het grote Middelpunt is, waar alles aan hangt, waarmede men staat of valt, ten hemel in gaat of verzinkt. Een ander geloof bestaat er niet. Dat geloof wordt niet pas gewrocht wanneer er de bewustheid is van vergeving van zonde en aanneming ten leven, maar dat geloof wordt door de Heilige Geest gewrocht om niet te rusten voor en aler er verzekering is.

Bij ons behoort die eenvoudigheid te zijn, dat Jezus Christus alléén het leven is, dat Hij alléén, alles is. Hoe meer dat op de voorgrond treedt, temeer zullen wij ons alleen gevoelen, zijnde een persoon die geheel en al, volkomen op Hem is aangewezen. Maar dan zal de uitkomst ook leren, dat Hij Zich van Zijn taak heeft gekweten, en het verder ook zàl blijven doen tot de jongste dag, totdat de laatste der Zijnen ingezameld zal zijn.

Ik wens dan uw hart op te wekken om met loslating en verwerping van alles wat geen God en Jezus is (want dat alles ontvalt ons straks), het oog alleen op Hem te slaan. Laat Hij voor ons zijn Degene, van Wie geschreven staat dat Hij die nagel is, ingeslagen in een vaste plaats, en dat men aan Hem zal hangen alle heerlijkheid van het huis Zijns Vaders, der uitspruitelingen en der afkomelingen, ook alle kleine vaten, van de vaten der bekers af, zelfs tot al de vaten der flessen, het meeste en het minste, gehéél alles.

Wij zeiden reeds, dat wat buiten Christus is straks wegvalt, want dat houdt geen stand. Er is maar één werk dat in de troon en in het gericht van God geldt, en dat is het werk van Christus. Nòch onze vroomheid, nòch onze vormendienst, noch wet- noch plichtsbetrachting, noch gesteldheden, noch gestalten houdt stand. Maar Christus' werk wèl.

Daarom is het zo betamend, dat wij níets anders weten, hebben, eren en erkennen, want dan doen wij, wat naar de wil van God is. Daartoe heeft God Zijn Zoon verordineerd en de uitkomst zal leren en ons bevestigen, dat Hij ons niet beschaamd laat staan. Beschaamd moeten wezen die de afgoden eren, maar Zijn Israël wordt verlost met een eeuwige verlossing. Zij zullen niet beschaamd worden tot in eeuwigheid.

Ik vraag dan wederom uw aandacht voor een woord uit het ons bekende 53e hoofdstuk uit de godsspraken van Jesaja. Zoeken wij vooraf Gods aangezicht om een verbeurde, ons onmisbare zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het tweede gedeelte van het 10e vers uit het 53e hoofdstuk van de profeet Jesaja, waar Gods Woord aldus luidt:

als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.

Leerrede.

Ons werd uit de 40e Psalm gelezen: "Brandoffer en zondoffer hebt Gij niet geëist. Toen zei Ik: Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven"

Wij weten, dat er onder het Oude Verbond overvloedig offeranden werden aangebracht. Die waren er niet om de zonden des volks weg te nemen en te verzoenen, maar zij waren slechts voorbeelden van Jezus Christus en Zijn volkomen offerande. Die offeranden werden aangebracht, als het volk gezondigd had, om weer vrije toegang te hebben tot het wereldlijk heiligdom. De kinderen Israëls werden dan door de bloedstorting opgeleid tot het beloofde Vrouwezaad, dat de kop van de slang zou vermorzelen, en door Zijnszelfs offerande een eeuwige verzoening zou aanbrengen.

Wij zullen - om des tijds wil - niet bij de offeranden zelf blijven stilstaan, om die over te brengen op Christus, maar laten wij rechtstreeks op het doel afgaan.

Wij lezen hier: "Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben." Een wonderlijke en opmerkelijke zaak zoals het hier staat: "Zijn ziel", want Christus heeft toch ook schrikkelijk naar het lichaam geleden? Waarom wordt er dan hier zo in het bijzonder de nadruk gelegd op Zijn ziel: "Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben?"

Want bedenkt eens, hoe Hij in de Joodse raad geslagen is, vandaar geleid naar Pilatus, toen naar Herodes, dáár bespot, weer terug naar Pilatus, geslagen, geseld, met doornen gekroond, Zijn kruis moeten dragen, aan het kruis genageld. Hoe Hij daar hing tussen hemel en aarde, in onuitsprekelijke smarten, waarvan staat: "ploegers hebben op Mijn rug geploegd; zij hebben hun voren lang getogen", en: "Al Mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden; Mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden Mijns ingewands. Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en Mijn tong kleeft aan Mijn gehemelte."

Nochtans staat er: "Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben." Heeft dat dan een bijzondere bedoeling? Já, inderdaad! Christus is waarachtig Mens geweest gelijk gij en ik. Hij, Die waarachtig God is, heeft ons vlees en natuur aangenomen uit de maagd Maria, doch zonder zonde.

Immers, Hij is ontvangen van de Heilige Geest, dus niet geboren onder een verbroken werkverbond, niet naar de gewone wet des huwelijks (reeds ingesteld in het paradijs), maar daarbuiten.

Hij had dus ook geen erfsmet, was geheel zonder zonde. Hij had echter wel een waarachtige menselijke ziel. Het was dus niet zó, dat Hij een lichaam had gelijk wij en dat de Godheid Zijn ziel was. Neen, Hij was een waarachtig, volkomen mens naar ziel en lichaam en de Godheid had Zich daarmee in één persoon verenigd.

Er kan veel en zwaar lichamelijk lijden zijn - en wie had een lichamelijk lijden als de Zoon van God? - maar, zijn onze zonden te verzoenen door lichamelijk lijden? Wat eist de wet? Zwaar lichaamslijden? Een martelaar zijn? Neen! Wat dan? Toch dit: de ziel die zondigt moet sterven en zonder bloedstorting is er geen vergeving. En nu is er hier sprake van: "Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben." Dat ziet dus volkomen op Christus' offerdood.

Daarom lezen wij ook nog in onze catechismus: "Heeft dat iets meer in, dat Hij gekruisigd is geweest, dan of Hij met een andere dood gestorven was? Het antwoord daarop is: "Ja; want daardoor ben ik zeker, dat Hij de vervloeking, die op mij lag, op Zich geladen heeft dewijl de dood des kruises van God vervloekt was. Hij is dus aan het kruis gestorven, Hij heeft Zijn ziel uitgestort in de dood. Toen Hij uitriep: "Het is volbracht", "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest", en het hoofd buigende de geest gegeven heeft, heeft Hij Zich met heel Zijn offerwerk, met Zijn ganse lijden, met Zijn volkomen arbeid, als aan het hart des Vaders geworpen, en daarmee het Nieuwe Testament, het verbond der genade, bekrachtigd met Zijn dierbaar hartebloed. Dat is Christus' werk: "Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben."

Laten wij dus op deze zaak letten, dat de Vader in de stilte der eeuwigheid, in de vrederaad Zich uitsprak, dat Hij uit een wereld verloren in schuld, zondaren wilde bezitten en aan Zijn Vaderhart drukken. Weer herstellen in Zijn gemeenschap en Zijn gunst, en daarom sprak: "Wie is Hij, Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?" Toen heeft Christus in de vrederaad op Zich genomen, dat Hij in de plaats des zondaars zou komen te staan, Hij wilde daarvoor sterven, het schuldoffer zijn.

Onder het Oude Verbond kwamen degenen die gezondigd hadden - tot verzoening van hun schuld en om weer vrije toegang te hebben in het wereldlijk heiligdom - met hun offeranden; maar Christus nam op Zich: Ik wil het schuldoffer zijn, opdat Ik voor de zonde betale, Ik genoeg doe en inga in het heilige der heiligen, de hemel zelf. Ik wil betalen. Dát is geweest naar de wil des Vaders, Die Zich er mede verenigde dat Zijn lieve Zoon, Borg en Middelaar was, en het was de wil van Christus om het te zijn. Die zaken zijn dus uit God, Die de plaats des Rechters inneemt. Dat is het hoogste gerechtshof. Zo is dan de Vader, in de raad des vredes, er mede verenigd geweest, dat Zijn Zoon dát deed.

Let er echter wèl op, dat als dát dan de wil des Vaders en de wil des Zoons is, alle offerwerk buiten Jezus Christus - en wat wij doen tot wegneming van de schuld - door God weggegooid moet worden. Daar gaat Hij niet mee akkoord. Heeft Christus dat op Zich genomen: "Dat wil Ik doen", zo is Hij de eerste geweest en door de Vader erkend bekwaam te zijn om dat te doen.

Die hoge Majesteit Gods erkent mij en u niet als wij willen gaan werken om uit onze schuld, uit onze zonde, te komen. Dan nemen wij een plaats in, die ons door God in Zijn Woord nimmer gesteld is. Als wij die plaats toch willen innemen, dan hebben wij een eigenwillige godsdienst. Christus heeft dat op Zich genomen, en is daartoe van de Vader verordend. Toe, laten wij die zaken goed in de zin van onze gedachten bewaren!

Wij zijn mensen die oorspronkelijk goed en oprecht, naar het evenbeeld Gods geschapen zijn, gesteld in een verbond der werken. Dus om te doen en te werken.

Het werken zit bij ons als in het merg van het gebeente: "Wàt moet ik dóen?" Maar het werkverbond is verbroken. Daarvan is in eeuwigheid nooit meer verwachting. In die plaats is een nieuw verbond gesteld, een verbond der genade, waarvan Paulus zegt: "Van een zoveel beter verbond is Jezus Borg geworden." Hij is dus de Persoon, Die in één offerande àlles heeft volbracht. Hij is een Middelaar, die zulk een offerande heeft aangebracht, die in zuivere overeenstemming is met de heilige en reine Wet.

Een werk dat Gode aangenaam is, moet in overeenstemming zijn met de Wet. Wat eist de Wet? De eerste Wetstafel eist: God boven alles lief te hebben. Waartoe gaf Christus Zich in de dood? Waarom stelde Hij Zijn ziel tot een schuldoffer? Waarom? Uit liefde tot God. Want Die is toch de eerste Die Zich had uitgesproken dat Hij zondaren wilde bezitten en zaligen.

En wat eist de tweede Wetstafel? De naaste lief te hebben als zichzelf. Jezus Christus had ons zó lief, dat Hij Zich in de dood wilde geven, het schuldoffer wilde zijn. Daarom heeft Hij Zich als Borg voor de Vader gesteld: "Alle zonde, al de schuld die gemaakt is, zoek die bij Mij, en giet de fiolen van Uw toorn op Mij uit. Laat Ik sterven. Laat Ik voor hen ten onder gaan, opdat dàt hun verrijzenis en hun opstanding zij uit zulk een staat van ellende, oordeel en vloek." Zó heeft Hij Zich gegeven.

Let dan op die handeling tussen de Vader en de Zoon, zijnde zó rein, zuiver, goddelijk, dat al ons werk daarbij vergeleken maar vuilnis is, dat kan het licht van God niet verdragen. Wat vraagt daarom die Majesteit van mij en u? Vraagt Hij, dat wij ons tot een zekere heiligheid zouden opwerken, de zonde te boven komen, de zonde doden? Néén, daar spreekt de Schriftuur niet van. Maar God doet ons horen, dat er een verbond der genade is en dat Zijn Zoon daar Borg van geworden is en Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld heeft. Hij vraagt van ons alleen, dat wij de Zoon zouden eren gelijk Hem, de Vader.

Wij lezen toch, dat de Joden tot Christus kwamen, zeggende: "Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?" Dan zegt Jezus: "Dit is het werk Gods, dat Gij gelooft in Hem, Dien Hij gezonden heeft." Dàt is het werk Gods!

Já, máár, wij zitten met onze zonden! Inderdaad, dáárom is ook Zijn Woord (want God handelt uit het verbond der genade) dat Christus Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld heeft. Bij God heeft waarde: Zijn kruisdood, Zijn offerande. Daarom zegt Hij: "Gij nu hebt met veel boeleerders gehoereerd, keer nochtans weder tot Mij." Of God wil zeggen: "Je bent in het paradijs wegge- lopen, je hebt jezelf in de ellende gebracht en nu kun je jezelf niet helpen, maar nu heeft Mijn Zoon Zich gegeven, opdat er door Hem verzoening en herstel is. Komt nu eens terug!"

Ook lezen wij in Jesaja 45: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden." Wat geeft ons dat te kennen? Dat wij bij God bekend zijn als mensen die met onze rug naar Hem toe staan. Wij hebben ons afgekeerd, afgewend van God; ons gewend tot satan en zitten in de zonde. Nu roept God ons toe: "Wendt u naar Mij toe." Niet om ons te wenden naar godsdienst, naar kerkbeweging, naar een beter leven. Néén, néén, néén! Dáármède gaan wij verloren. Maar God zegt: "Wendt u naar Mij toe - en laat dan horen hoe ernstig de zaak is - wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer."

Of Hij te kennen wil geven: je staat is zó verschrikkelijk, al loopt gij van de noord- tot de zuidpool, van het oosten tot het westen, geen mens kan je helpen. Er is alleen verzoening door voldoening en dat werk is bij Mij. Dat heeft Mijn Zoon gedaan. Op grond van die Middelaarsarbeid wil Ik u aannemen, maar ... dan komt gij tot Mij, dan wendt gij u naar Mij toe! Wat Ik u bidden mag, neemt het toch ter harte.

Ook wordt er wel gezegd: "Ja maar, het is toch een werk van genade! Want een ziel is toch maar ..." Já, redenéren kunnen we geducht, máár is dat de leer van Gods Woord, dat wij redeneren? God komt door Zijn Evangelie tot ons, en wil dat wij dáár acht op geven.

Hij heeft Zijn Zoon verhoogd tot een Middelaar, tot een Zaligmaker der wereld. "Já máár, dan moet je er ééntje van wezen!" Hoort eens, daar komt gij niet mee klaar! God heeft Zijn Zoon gegeven tot een Middelaar, tot een Zaligmaker voor een wereld verloren in schuld, en nu is er onder de hemel de mensenkinderen geen andere naam gegeven waardoor wij kunnen en mogen zalig worden. Hebben wij Hem niet nodig, keren wij Hem de rug toe, ja, hoort eens, dat ligt aan òns, maar niet aan God.

Als er in enig dorp een dokter is, die er op wettige wijze gekomen is, dan mogen er zijn die hem de rug toekeren, hem lasteren en op hem schelden, maar die dokter is dáár de dokter. En als er nu zijn die met kwalen zitten, zelf niet uit de weg kunnen, dan gaat men er heen, want dáár is die dokter voor. Dat anderen schelden, komt, doordat zij er geen belang bij hebben, maar die met kwalen zitten, gaan er heen om medicijnen. Zo is het ook tegenover Christus. Hij is gegeven tot de grote Medicijnmeester, om ons gezond te maken en ons in de gemeenschap met God te herstellen.

Als wij Hem niet eren, dan zitten wij niet met onze zonden, dan hebben wij niet met de kwaal te doen, al redeneren wij als Brugman. Dan moeten wij in godsdienst leven of in wereldzin of in andere dingen in plaats van: "Ik heb gezondigd." Want wie het is, die is het; of het nu een kind van enige jaren is of een oude van dagen, maar als men vastloopt met: "Mijn zonden!" dan is hetgeen dat God predikt, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft tot een verzoening van de zonden, onze uitkomst. Dan zullen wij ons daarheen uitstrekken, gelijk een dichter zingt:

Heer', waar dan heen?
Tot U alleen!
Gij zult ons niet verstoten.
Uw eigen Zoon
heeft tot Uw troon
de weg ons weer ontsloten.

en:

Ja, Amen, ja,
op Golgotha
stierf Hij voor onze zonden,
en door Zijn bloed
wordt ons gemoed
gereinigd van de zonden.

Ach, laten wij er toch acht op geven. Want onze godsdienst en ons redeneren spelen ons zulke parten. Daarmee gaan wij naar een eeuwig en gewis verderf, en wij vermenen dat wij rechtzinnig zijn, terwijl wij verdraaid en krom van zinnen zijn, en de waarheid Gods niet eren en eerbiedigen, zoals God het van ons vraagt.

Gevoelen wij niet als de mirregeur van de goddelijke liefde: "Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld." Hij gaf Zich in de dood, om ons uit het oordeel en de dood te kunnen halen. Waar zijn nu de vereerders van Christus, de Hem verhogenden en verheffenden tot hun hoogste lust, lof en blijdschap op aarde? Want Hij is het alleen. Niemand blijve toch stilstaan bij: ik heb zovéél zonden, zulke gróte zonden of ik heb zo lãng gezondigd. Schuldoffer is schuldoffer! Een schuldoffer is tot uitdelging der zonden.

Hoort dan wat die wijze koning Sálomo van Christus spreekt in Spreuken 8: "Roept de Wijsheid niet, en verheft niet de Verstandigheid Haar stem? Op de spits der hoge plaatsen, aan de weg, ter plaatse, waar paden zijn, staat Zij; Aan de zijden der poorten, voor aan de stad, aan de ingang der

deuren roept Zij overluid: Tot u, o mannen! roep Ik." Al zijn wij dan nòg zo lang opgeschoten in onze zonden, dat wij als Sabeeërs zijn, mannen van grote lengte, Hij zegt: "Mijn stem is tot de mensenkinderen. Gij slechten! (waar geen goed in woont, geen goed meer aan is, die door de zonde verkankerd zijn, gehéél slecht!) verstaat kloekzinnigheid, en gij zotten! (die de tijd, de genadetijd, hebben verbrast, in de wereld zijn blijven hangen en buiten God) verstaat met het hart; Hoort, want Ik zal vorstelijke dingen spreken, en de opening Mijner lippen zal enkel billijkheid zijn."

Zó is Jezus, Hij wijst er niet één af. Het is eeuwige, goddelijke liefde. Hij heeft Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld. Wie het wonder vatten wil, dien staat het verstand met eerbied stil. Wat heeft Hem bewogen?

Is het wonder, dat de apostel het dieplood als uit de handen valt en zegt: "O diepte des rijkdoms beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen! Want wie heeft de zin des Heeren gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest?" Daar zinkt het dieplood uit de handen. Wij komen terecht bij goddelijke liefde, het is als een oceaan. Daarom, als gij verloren gaat, wijt het Hem dan niet, want Hij is de schuld van uw verdoemenis niet. Dan zijt gij het zèlf, hoor. Wij gaan om onze eigen schuld verloren, omdat wij Hem niet hebben geëerd van Wie gesproken wordt dat Hij Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld heeft.

Die zoete Immanuël, God met ons, wil verzoenen. Dat heeft ook de kerk verstaan in Psalm 45, als zij uitroept: "Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid." Aan goddeloosheid -- dus dat Schepper en schepsel los van elkaar zijn, het schepsel een speelbal van satan is en van de zonde -- heeft de Koning een gruwel. Schepper en schepsel behoren bij elkaar, behoren verenigd te zijn. Christus had de gerechtigheid zó lief, dat Hij er de dood voor inging en omdat Hij de goddeloosheid haat.

Degenen, die nu ook gerechtigheid lief gaan hebben - dat wij, als schepselen Gods met God verenigd behoren te zijn - gaan met Augustinus zeggen: "HEERE, wij zijn tot U geschapen, en nu vindt het hart geen rust dan in U", want dáár is het alléén. Die kunnen er op aan, dat daaraan verbonden is: Hij laat het zeker niet zitten. Want God heeft die Koning, Die Zijn ziel als een schuldoffer gesteld heeft, doen verrijzen uit de dood, en verhoogd tot een Middelaar opdat Hij ook metterdaad Zijn heilverdiensten komt te schenken en toe te passen aan Zijn ellendigen. Dat is óók Christus' werk.

Als onze ogen open gaan, zullen wij leren kennen dat Christus' Middelaarsborst is als een vuurgloed; daar spatten de vonken van goddelijke liefde uit. Hij wil ons zaligen, want dat is Zijn werk. Wie toch is als Hij?

Satan is de tegenvoeter van Christus en werkt in op ons verduisterd verstand. Sátan behoeft bij ons niet met argumenten aan te komen, om daardoor kracht bij te zetten, want hij heeft ons tòch wel aan de leiband. Het minste waar hij mee aankomt, dat geven wij zó geloof, maar wàt is er niet te doen, eer wij Gød geloof geven en buigen voor Zijn Woord en gezag?! Nochtans geldt, daar God, God is - bij alle tegenstand van satan - wat ik hier lees: "Zo zal Hij zaad zien." Dat is niet tegen te houden.

Wat verstaan wij onder: "Zaad zien?" Immers, de Vader had Hem toegezegd: "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting." En: "Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde." Daarom, zàl Hij zaad zien.

De zin, de inhoud is dus, dat het Woord der prediking in de loop der eeuwen ingang zal vinden in zondaarsharten en bekrachtigd worden door die eeuwige Geest, Die Christus verdiend en verworven heeft. Dat Woord der prediking zal zijn werk doen, in overtuiging van zonde, in wedergeboorte, in vernieuwing en heiliging, opdat de rijkdommen en verdiensten van Christus

aan die ellendigen worden vermaakt en toegeschikt, opdat zij zouden zijn als Christus' zaad, Zijn arbeid, die Hij als in de barensweeën van Zijn Middelaarsarbeid aan het kruis heeft voortgebracht. Hij zal zaad zien.

Dan staat er ook nog dit bij: "Hij zal de dagen verlengen." Christus is niet zulk een Middelaar dat het maar voor een zekere tijd is. Dat kun je denken! Hij is de van God verordeneerde van voor de grondlegging der wereld, en zal dat zijn en blijven. Hoe de vijand ook heeft gewoed, wat hij ook heeft klaar gemaakt, er is niets aan te doen, Christus is gezeten met Zijn Vader in Zijn troon en zal de dagen verlengen. Daar zit Hij tot in alle eeuwigheid.

Daar Christus het Hoofd is van Zijn kerk, van Zijn gemeente, zo komen zij er aan, door Godd'lijk licht geleid. Daardoor dan ook zal Zijn Naam van kind tot kind voortgeplant worden, zolang er de zon zal zijn. Daardoor kunnen Zijn ellendigen op Hem rekenen. Hij is hun levend Hoofd, Die al hun zaken richt, hen behoedt, bewaart, beschermt, zegent. Van Hem geldt: Hij heeft hen gezegend en ook zullen zij gezegend wezen. Hij zal de dagen verlengen. Dat is ten spijt van alle macht der hel. Dat hebben al Zijn ellendigen tot hun troost en sterkte en blijdschap. Hij heeft toch zo'n wakend oog over Zijn volk - dat kun je je wel indenken - want Hij heeft hen gekocht met Zijn bloed en betaald met Zijn dood. De prijs, die Hij voor hen betaald heeft, is zo enorm hoog! Het is niet door goud of zilver, maar het is Zijn bloed, Zijn goddelijk hartebloed. Daarmee heeft Hij hen gekocht. En, vanzelf, zijn zij daardoor in zo'n waarde, dat Hij hen bewaart in Zijn goddelijke kracht. Hij zal de dagen verlengen. Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in alle eeuwigheid.

Wij zijn er de mensen niet naar, maar, zijn wij Christus' eigendom, dan mogen wij onbezorgd leven en ons als het ware maar laten zakken en zinken op de volkomenheid van Zijn Middelaarsarbeid, op Zijn getrouwheid, Zijn waarachtigheid, Zijn onveranderlijkheid. Waarlijk, diegenen, die zich het meest met al hun armoede op Hem verlaten, die kunnen het meest ervaren welk een gezegend Hoofd zij in de hemel hebben en hoe rijk zij zijn. Want dat is enorm, die rijkdom!

Zij worden genoemd erfgenamen Gods te zijn en mede-erfgenamen met Christus. Zij bevinden zich onder Zijn zorg, Hij trekt voor hen partij. Soms zouden wij in strijd zeggen: "Wij gaan te gronde, maar in plaats daarvan leren wij met de kerk van de oude dag zingen:

... Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d'eerkroon dragen,
door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen; ...

Dat komt doordat Hij de dagen zal verlengen.

Dan volgt tenslotte nog dit: "En het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan." Wie heeft belang bij Christus en Zijn gemeente? Wie heeft er belang bij: dat Uw Koninkrijk kome? Dat de Naam van Christus van kind tot kind worde voortgeplant? Nu, ziet dan eens: het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan.

Wat is des Vaders wil en welbehagen? Wij zeiden reeds, dat Hij Zich in de vrede raad al uitsprak, dat Hij zondaars wilde bezitten en zaligen. Nu heeft Hij dat niet toebetrouwd aan een engel, ook niet aan een aartsengel, maar alleen aan Zijn lieve Zoon. Hij heeft Hem alles op de schouders gelegd en de ganse gemeente aan Hem overgegeven. Daar is niets - ten spijt van heel de hel - aan te veranderen. "Daar heeft de vijand boog en schild en vuur'ge pijlen op verspild."

Dat welbehagen des HEEREN zal door Christus' hand gelukkig blijven voortgaan. Als wij van iemand horen dat hij met zijn zonden vastgelopen is, dat er openbaring is van Gods genade, ontdekking van Christus, overgang in Hem, toepassing van Zijn heilsweldaden, dan zijn wij

verbaasd, verwonderd: "Och, wàt een dierbaar, verheven werk!" Men spreekt in deze tijd wel van: "Donkere daagjes", en van: "Een eeuwig wonder". Maar hìer lezen wij wat ànders. Hier lezen wij: "Het welbehagen des HEEREN zàl door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan." Hier staat dus niets van: "Donkere daagjes", of van: "Och, dat grote werk wordt zo niet meer gekend, zie je." Dat zijn allemaal maar praatjes van de redeneerders van deze tijd! Maar ... leven wij met ons hart bij Gods genade, bij Christus en Zijn genade, bij de leer Gods? Dàn is het ànders. Dan zullen wij op Christus zien. Want het welbehagen Gods zal (niet: kàn of, het zou wel eens kunnen zijn. Neen, maar: zàl) door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.

Waarom? Omdat dàt de wil des Vaders is, de wil van Christus en de wil des Geestes, uitgaande van de Vader en van de Zoon als de adem des levenden Gods, om daar te stellen naar de wil van God en Zijns Gezalfden. Daarom zàl dat blijven voortgaan. Daarom is er hoop! Er is verwachting, óók voor onze kinderen.

Zou het niet verschrikkelijk zijn als wij bij de pakken zouden gaan neerzitten, zeggend: "Oh, oh, alles is aan het afzakken, wij zien ons kroost opgroeien alsof de tijd voorbij is dat God Zich in Zijn heerlijke werken van almacht en genade uitspreekt?!" Nu, dat behoeft niet.

Hoe maken wij het er mede als ouders? Wij hebben onze eed gegeven bij de doop, wij hebben ons ja-woord gegeven dat wij geloofden dat zij in Christus geheiligd waren en daarom als lidmaten Zijner gemeente behoorden gedoopt te wezen. Zijn wij ook aan de troon van God voor ons zaad of Hij het wil bevestigen en de betekende zaak des doops openbaar wil maken, en bekrachtigen dat Zijn Woord de waarheid is en Hijzelf de God der waarheid? Hier hebben wij een pleitgrond: "Het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan."

Er mag gezegd worden: "Maar wat een tijd is het! Hoe is het met de jeugd! Hoe groeit die op!" Ja, maar wij moeten niet redeneren. Heus, dat is de geest van deze tijd, wij hebben de Schriftuur.

Er is nog bekend uit de kerkgeschiedenis van Monica. Zij was een christin, haar man een heiden. Haar zoon Augustinus ging studeren, werd een groot geleerde, een heidens wijsgeer. Hoewel zij haar zoon een christelijke opvoeding had gegeven, was hij haar ontgroeid, want hij was een mán in de maatschappij geworden. Maar wat deed zijn moeder? Zij deed niets dan bidden. Wàt moet je anders doen? Kunnen wij anders doen? Wij kunnen een woord van vermaan spreken, maar duizend woorden van vermaan van òns (wij zijn het verplicht, dat is waar) hebben niet die kracht als één Woord van Christus. Zijn Woord is doorslaggevend.

Zij heeft dan gebeden, jaar in, jaar uit. Op het laatst was haar de moed als in de schoenen gezonken en kwam Monica haar jammer klagen bij Ambrosius. Toen was zijn zeggen: "Hoor eens, moeder, een kind van zóveel gebeden en tranen kàn niet verloren gaan." En wat heeft de uitkomst geleerd? Hij is één der grootste kerkvaders geworden. Er staat toch: "Hij hoort het gebed?" Als wij dan óók voor onze kinderen bidden, dan bidden wij naar Zijn wil, want er staat hier dat het welbehagen des HEEREN door Christus' hand gelukkiglijk zal voortgaan.

Laat ons dan de bedelstaf opnemen. Laat ons geroep en gebed gehoord worden in de troon van God, dat Hij Zich nog bewijze en betone gelijk Hij heeft beloofd. Hij laat geen bidder staan. Spreekt God Zich op Zijn beloften uit - en is dat onze zaligheid - laten wij het dan ook eens voor Hem doen. Dat is dan billijk, op zijn plaats. Het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan. Daar vallen wij dan buiten. Maar Hij wil er wel om verzocht worden, dat Hij het hun doe. Hoewel wij met ons werk er buiten vallen, wil Hij er om gebeden zijn. Dat dan de God van alle genade en barmhartigheid Zelf het Woord der waarheid aan ons hart kome bezegelen, opdat het in ons teweeg brenge dat wij onze handen en harten tot Hem opheffen, voor onszelf, voor onze naaste, voor ons zaad, en dat de Naam van Christus van kind tot kind voortgeplant worde.

Vinden wij in Christus Jezus alles wat tot het leven en de zaligheid nodig is, och, laat dan alles vallen en laat Christus ons zijn de enige troost, gelijk Hij het ook in waarheid is. Hij is het in leven en in sterven, voor de tijd en voor de eeuwigheid.

Christus duldt geen mededingers in het hart. Wij kunnen Hem krijgen, ja, met al Zijn heilschatten en weldaden, maar het moet een eerlijke zaak zijn, geen afgoden, geen contrabande, geen wereld en vlees, geen eigenwillige godsdienst en wat wij eren en verheffen. Hij wil dat wij ons vernederen en Hem verheffen, opdat wij Hem nodig hebben als het enig en het al.

Heilige dat dan de God aller genade, opdat wij Hem recht leren kennen, zoals Hij gekend moet worden tot zaligheid en eeuwig leven, om nog eens eenmaal dit ellendig leven te verlaten in blijdschap met een: "Hallelujah! Geloofd zij God!" Amen.

Slotzang.

Psalm 72: 8

Zo moet de Koning eeuwig leven! ...

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.